

- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin unijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 33, s. 104).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería (Hiszpania) w dniu 29 marca 2018 r. – Banco Popular Español, S.A. / María Ángeles Díaz Soria, Miguel Ángel Góngora Gómez, José Antonio Sánchez González i Dolores María del Águila Andújar

(Sprawa C-232/18)

(2018/C 240/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Almería

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Banco Popular Español S.A.

Druga strona postępowania: María Ángeles Díaz Soria, Miguel Ángel Góngora Gómez, José Antonio Sánchez González i Dolores María del Águila Andújar

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13⁽¹⁾ jest przepis taki jak ten ustanowiony w art. 465 ust. 5 Ley de Enjuiciamiento Civil 1/2000 [hiszpańskiej ustawy 1/2000 o postępowaniu cywilnym], który ogranicza możliwość dokonania przez organ odwoławczy z urzędu oceny wszystkich skutków stwierdzenia nieważności, jeśli sąd pierwszej instancji ustalił ich zamknięty katalog, a to stwierdzenie nieważności nie zostało zakwestionowane przez konsumenta?
- 2) Czy powyższe jest zgodne z zasadami określonymi w art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 ww. dyrektywy, jeśli wiąże się to z tym, że, w odniesieniu do stron, które podniosły żądania w zastosowaniu orzecznictwa wynikającego z wyroku Tribunal Supremo z dnia 9 maja 2013 r., uznanego za nieważne w wyroku TSUE z dnia 21 grudnia 2016 r.⁽²⁾, skutki stwierdzenia nieważności postanowienia umownego takiego jak to kwestionowane będą ograniczone?
- 3) Czy powaga rzeczy osądzonej, wynikająca z przepisów krajowych (lub analizy postanowienia umownego, jakiej może dokonać sąd w przypadku wniesienia odwołania przez stronę broniącą ważności tego postanowienia), dotyczy jedynie (ewentualnego) stwierdzenia ważności postanowienia umownego, czy też pełnego zakresu skutków tej nieważności w przypadku, gdy zostały one ograniczone w orzeczeniu sądowym i nie zostało to zakwestionowane przez żadną ze stron?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 15 tom 2, s. 288–293).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r. Gutiérrez Naranjo i in. (C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980).